

РЕШЕНИЕ

№ 19120

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110144139 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ“ АД срещу ответника Столична община, за признаване за установено спрямо ответника, че дължи сумата в размер на 578,91 лева, представляваща сбор от заплатено от ищеца застрахователно обезщетение вследствие на настъпило на 17.01.2015 г. ПТП в гр. София, ул. „Ябълкова градина“ с лек автомобил „АУДИ“, модел „А3“, с рег. № СА5656СН и ликвидационни разноски, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 20.04.2021 г., до окончателното заплащане на сумата, и сумата в размер на 176,43 лева, представляваща лихва за забава за периода от 20.04.2018 г. до 20.04.2021 г.

Ищецът твърди, че на 17.01.2015 г. в гр. София, на ул. „Ябълкова градина“, в посока към кръстовището с ул. „Камен дел“ вследствие настъпило ПТП – попадане в несигнализирана и небезопасна дупка на пътя, е увредено застрахованото при него МПС – марка „Ауди“, модел „А3“, рег. № собственост на „Порше лизинг БГ“ ЕООД. Поддържа се на 17.05.2016 г. на сервиза, отремонтирал увреденото МПС, е изплатено застрахователно обезщетение в размер на 568,94 лева за отстраняване на вредите. Сочи се, че ответникът като стопанин на пътя не изпълнил задължението си да го поддържа в изправност, поради което ищецът изпратил

на Столична община регресна покана за погасяване на изплатеното обезщетение. Ответникът до момента на подаване на исковата молба не е заплатил общия размер на застрахователното обезщетение – 578,94 лева, с включени ликвидационни разноси в размер на 10,00 лева. Направено е искане за уважаване на исковите претенции. Претендират се разноските по делото.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът - Столична община, не е подал отговор на исковата молба.

В открито съдебно заседание, в което е даден ход на устните състезания, страните са били редовно призовани, но само ищецът е бил представляван. При даден ход по същество пълномощникът накратко е преповторил исканията на ищеца към съда.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 23029061/20.04.2021 г. от ищеца е направено искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу първоначалните ответници. Съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за исковите суми. В срок е постъпило възражение от длъжника. На 29.06.2021 г. заявителят е получил указания за подаване на искова молба и в едномесечния срок е била депозирана процесната искова молба.

От представените към исковата молба писмени доказателства – протокол за ПТП, уведомление за настъпило застрахователно събитие и събраните гласни доказателства се установява, че на 17.01.2015 г. около 00.10 часа в гр. София, ул. „Ябълкова градина” при движение от ул. „Папрат” към ул. „Камен дел” процесният автомобил е попаднал в необезопасена и необозначена неравност на платното. С оглед разказаното от свидетеля и при липсата на доказателства в противния смисъл съдът счита, че водачът е управлявал със съобразена скорост.

За да приеме посочения начин на реализиране на механизма на произшествието, съдът кредитира показания на разпитания водач на автомобила – Н. Е. Д., възприел инцидента непосредствено, предвид последователността, логичността и подробността в показанията □. Съдът констатира противоречие в показанията на свидетеля и писмените

доказателства относно обстоятелството дали процесната неравност е била дупка, шахта, канавка или друга вдлъбнатина, но предвид изминалия период от време от инцидента съдът счита, че посоченото не е основание за дискредитиране на показанията на свидетеля в останалата част. С оглед целия събран по делото доказателствен материал се установява, че водачът е попаднал в някаква форма на вдлъбнатина/дупка на пътното платно, която е възпрепятствала последващо движение на автомобила.

От декларацията на водача от 17.01.2015 г. и уведомление – декларация за щета по застраховка „Каско на МПС” се установява, че след попадане на автомобила в неравността на пътя са настъпили увреждания по него, за което е била заведена щета при ищцовото дружество и ремонтът на автомобила е бил възложен на доверен сервиз.

По делото е било отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване, че към датата на застрахователното събитие лек автомобил марка „Ауди”, модел „А3”, с рег. № СА5656СХ, е имал сключена валидна комбинирана застраховка „Каско” и „Злополука” по полица № ***** и че ищецът е изплатил сумата в размер на 578,94 лева – обезщетение за причинени имуществени вреди за лекия автомобил.

Съдът изцяло кредитира заключенията по назначената съдебно автотехническа експертиза и допълнението към нея, като изготвени от вещо лице – експерт в съответната област със специални знания и след запознаване с данните по делото. Вещото лице е посочило, че щетите по моторното превозно средство в областта на бронята и джантата се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие и че необходимата стойност за възстановяване на щетите по средни пазарни цени възлиза на 633,60 лева, а ликвидационните разноски – 10,00 лева.

По делото е представено писмо от Столичен инспекторат, в който е посочено, че Общината имала сключен договор със „ЗМБГ” АД за няколко услуги, вкл. и поддържане и почистване на улиците на територията на район „Витоша”. Съгласно писмото на 16.01.2015 г. и 17.01.2015 г. е извършено механизирано обработване на уличните платна и тротоари на опасните и стръмни улици, а на 12.01.2015 г. – на улиците, където е имало снеговалеж. За тези данни са представени и два ежедневни констативни протокола. Предвид събраните данни за метеорологичната обстановка от Националния институт

по метеорология и хидрология в дните около инцидента и в деня на същия и показанията на водача на процесното ПТП съдът счита за доказано, че в процесната вечер участъкът от улицата, в който е настъпил инцидентът, е имал заледяване. Вещото лице е посочило, че неблагоприятните метеорологични условия са допринесли за настъпване на процесното ПТП.

С оглед приетите фактически положения районният съд достигна до следните изводи от правна страна:

Съдът е бил сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правна квалификация по чл. 213 от КЗ (отм.) и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Пред първоинстанционния съд ищцовото дружество успешно е доказало наличието на всички предпоставки за основателност на претенцията си по заплащане на регресно вземане, а именно: 1. наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество (ищец); 2. заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; 3. предпоставките по чл. 49, вр. чл. 45 от ЗЗД. С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

По делото успешно се доказва, че пътнотранспортното произшествие е реализирано на улица в гр. София, което е общински път, за чиято поддръжката отговорни са служители при ответника. Съгласно чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗДвП, службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността на състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка, като администрацията сигнализира незабавно за препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок. Посоченият път е общински по смисъла на чл. 3, ал. 3, вр. чл. 8, ал. 3 от ЗП, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 от ЗП, следва да се приеме, че задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е именно ответникът Столична община. Общината като юридическо лице осъществява дейностите по чл. 31 от ЗП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на

задължението по чл. 31 от ЗП, поради което ответникът носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди, свързани с неизпълнение на задълженията на неговите служители или други изпълнители. Следователно, по силата на ЗП и ЗДвП на Столична община е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в гр. София, което включва и недопускането, съответно отстраняването на неизправности и неравности по тях, и почистването им при лоши метеорологични условия. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията/бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място.

По делото не се установява Столична община да е положила всички усилия и да е изпълнила задълженията си за стопанисване на процесния участък. Както вече беше отбелязано, от представените доказателства по делото се установява, че Общината е отговаряла за стопанисване на участъка, че същата е възложила дейността на третото лице – помагач, но от представените документи за извършена проверка и останалия събран по делото доказателствен материал не може да се приеме, че Общината е изпълнила задълженията си. В контекста на изложеното съдът счита, че застрахователят е встъпил в правата на увредения по силата на факта, че е заплатил обезщетение за причинените с деликта вреди и за него е възникнало регресно право срещу деликвента.

По отношение на размера на дължимото застрахователно обезщетение следва да се отбележи, че законът се интересува от стойността на вредите по средната им пазарна стойност към момента на настъпването им – чл. 208, ал. 3 от КЗ (отм.), а това обстоятелство е доказано с цененото от съда заключение по съдебната автотехническа експертиза. От заключението по експертиза се установява, че стойността на ремонта на увредения автомобил възлиза в размер на 633,60 лева, а съгласно КЗ се дължи и обичайният разход за ликвидация на щета. Вещото лице подробно и обосновано е посочило, че уврежданията по автомобила са в причинно-следствена връзка с ПТП-то. По делото успешно се доказва и не се спори за заплащането от застрахователя-ищец. Предвид това, че претендираната сума е в по-малък размер, съдът счита, че искът освен по основание, е доказан и по размер, като в случая се

дължат и обичайните разноси в размер на 10,00 лева предвид разпоредбата на чл. 213 от КЗ (отм.). Следователно главният иск за сумата в размер на 578,94 лева се явява изцяло основателен и следва да се уважи. Като последица от предявяването и уважаването му следва да се присъди и законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане.

От свидетелските показания и писмените материали по делото успешно се установява кога, къде и как е настъпило произшествието, като точните размери на неравността и дали същата съставлява издълбана неравност или канавка, в която е попаднал процесният автомобил, са ирелевантни, доколкото по делото с необходимата доказателствена стойност се извежда при условията на пълно и главно доказване твърденията на ищеца, че посочената неравност може да е причина за настъпилите увреждания и че пътното платно около нея е било повлияно от лошите метеорологични условия.

Съдът счита за преклудирано възражението за съпричиняване. Макар съдът да го е включил на основание чл. 253 от ГПК като изменение в доклада си в първо открито съдебно заседание, посоченото възражение не е било направено своевременно с отговор на исковата молба, а едва в първо открито съдебно заседание. Съдът счита, че възражението не е било направено с оглед новонастъпили или новоузнати обстоятелства след изтичане на срока за отговор, за да могат да бъдат наведени в първоинстанционното производство и след изтичането на този срок. Съгласно чл. 147, ал. 1, т. 1 от ГПК до приключване на съдебното дирене пред първата инстанция, страните могат да твърдят нови обстоятелства, да посочват и представят нови доказателства, ако не са могли да ги узнаят, посочат и представят своевременно. Възражението за принос може да се основава само на конкретни факти и следователно страната не може да го направи преди да е могла да узнае за тях. Съгласно разпоредбата на чл. 131, ал. 2, т. 5 от ГПК изтичането на срока за отговор на исковата молба се отнася само за възражения, основани на факти, съществуващи и узнати към този момент (в този смисъл Решение № 17 от 06.03.2015 г. по гр.д. № 3174 по описа за 2014 г. на ВКС, I V г.о.). Предвид настъпилата преклузия съдът не дължи разглеждане на същото.

Ищецът претендира заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за периода от 20.04.2018 г. до 20.04.2021 г. По делото е представена покана, която е била връчена на ответника на неизвестна дата и заведена в деловодството на ответника на нечетлива дата – върху списъка с претенциите на л. 15 е положен рег. № и дата, като последната е нечетлива. Следователно акцесорната претенция не се явява установена в своето основание за исковия период, доколкото не се установява ответникът да е бил поставен в забава, и претенцията за лихва следва да бъде отхвърлена.

При този изход от спора и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 от ГПК на ищцовата страна и ответната страна се дължат разноси съобразно уважената, респ. отхвърлената част от исковите претенции. Ищецът претендира деловодни разноси в размер на 500,00 лева и юрисконсултско възнаграждение. Ответникът претендира деловодни разноси в размер на 100,00 лева и юрисконсултско възнаграждение. Предвид фактическата и правна сложност на делото, и доколкото заповедното производство е прераснало в исково съдът счита, че на страните се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100,00 лева. С оглед уважената част от исковите претенции в полза на ищеца се дължат разноси в общ размер от 459,86 лева. С оглед отхвърлената част от исковите претенции на ответника се дължат разноси в размер на 46,71 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ” АД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа” № 2, срещу ответника Столична община, Код по Булстат, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска” № 33, иск по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 213 от КЗ (отм.), вр. чл. 49 от ЗЗД, че Столична община, Код по Булстат, дължи на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ” АД, ЕИК сумата в размер на 578,91 лева,

представляваща сбор от заплатено от ищеца застрахователно обезщетение вследствие на настъпило на 17.01.2015 г. ПТП в гр. София, ул. „Ябълкова градина” с лек автомобил „АУДИ”, модел „А3”, с рег. № СА5656СН и ликвидационни разноси, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 20.04.2021 г., до окончателното заплащане на сумата, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 13.05.2021 г. по ч.гр.д. № 22607 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ” АД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа” № 2, срещу ответника Столична община, Код по Булстат, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска” № 33, иск по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 89 от ЗЗД за сумата в размер на 176,43 лева, представляваща лихва за забава върху застрахователното обезщетение за периода от 20.04.2018 г. до 20.04.2021 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК от 13.05.2021 г. по ч.гр.д. № 22607 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24 състав.

ОСЪЖДА Столична община, с Код по Булстат, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска” № 33, да заплати на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ” АД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа” № 2, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 459,86 (четиристотин петдесет и девет лева и осемдесет и шест стотинки), представляваща сторени в първоинстанционното исково и заповедно производство разноси за държавна такса, депозит за експертиза и разпит на свидетел и юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО АРМЕЕЦ” АД, ЕИК със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Стефан Караджа” № 2, да заплати на Столична община, с Код по Булстат, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска” № 33, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата в размер на 46,71 лева (четиридесет и шест лева и седемдесет и една стотинки), представляваща сторени в първоинстанционното исково и заповедно производство разноси за юрисконсултско възнаграждение и депозит за експертиза.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____